NY TID

·ORGAN·FOR·SOCIALISTISK·UNGDOMSFORBUND·I·DANMARK·

Nr. 1 | ABONNEMENT 35 ØRE KVARTALET | 1. April 1908 | ENKELTE NUMRE 5 ØRE | 4. Aarg.

Du skal — —

Du skal leve Dit Liv i den friskeste Luft.
Du skal aande de spraglede Smaablomsters Duft,
som den frieste Fugl op i Ætheren blaa
skal en Jubelkascade af Trliler Du slaa.

Og mod Trældom og Tvang skal du knytte din Haand,
Du skal hærde dit Legem, berige Din Aand,
Du skal mønte Din Tanke i fængende Ord,
Du skal blande din Stemme i Frihedens Kor.

Du skal rejse Dit Hoved, og ranke din Ryg,
Du skal stirre mod Fremtiden frejdig og tryg,
Du har Venner, hvis Hjerte Din Klage har rørt,
har Du Styrke og Mod, vil Dit Krav blive hørt.

Du skal bøje Din Arm til et knusende Slag,
at det gamle kan falde med et knusende Brag,
Du skal trampe Din Fod i Aprildagens Smuds
Du skal møde Din Sommer i stiveste Puds.

Du skal leve Dit Liv i den friskeste Luft,
Du skal aande de spraglede Blomsters Duft,
som den frieste Fugl op i Æteren blaa
skal en Jubelkascade af Triller Du slaa.

Bertram Eggers.

Hvis —!

„Hvis jeg blot havde vidst det — saa—!"

Som et Suk gaar denne Tanke gennem alle de tusinde Hjerner, der er belært af Ulykken.

Tyende, der har faaet en daarlig Plads, gifte Folk, der er kede af hinanden, Mennesker, der ved Uagtsomhed har paadraget sig en eller anden Sygdom, Handlende, der har gjort en daarlig Forretning, kort sagt alle de, der i Uvidenhed har paadraget sig noget ubehageligt, alle de er det, der sukker og siger: „Hvis vi blot havde vidst det, saa—!"

Og ganske rigtigt — saa var det ikke sket!

Læg f. Eks. Mærke til de mange Kødskandaler, der har fundet Sted i det sidste Aar. Hvem har købt det syge Kød, eller det af Lægerne kasserede Fedt, hvis de blot havde vidst, at disse Produkter var sundhedsfarlige?

Ingen! Absolut ingen!

Derfor stiller vi Krav om fuld Klarhed over alle Livets Forhold.

— — — — — —

Enkelte mener maaske, at et Menneske kan være *tvungen* til at foretage noget, der kan have uheldige Følger.

Tilsyneladende er det rigtigt. Tvang til at gøre noget, der er ubehageligt, vil dog *kun* sige, at vi — i hvert Fald mener, at vi — paadrager os endnu større Lidelser ved at undlade at gøre det. Et typisk Eksempel paa en saadan Tvang er det, naar Daglejerfamilien paa Landet spiser Bondens selvdøde Kalve — og det er ganske almindeligt. Daglejeren foretrækker Sygdom i Stedet for Sult.

Ved en nøjere Undersøgelse vil vi dog finde, at en saadan Tvang ogsaa bunder i Uvidenhed. Ganske vist ikke *alene* i Vedkommende Menneskers *egen*, men derimod i den *almere* Uvidenhed.

Hvis vi alle indsaa, hvor ussel en Tilværelse det bestaaende Samfund byder os, vilde vi ikke finde os deri. Den daglige Kost, som det er muligt for den arbejdende Klasse at skaffe sig, er ligesaa sundhedsfarlig som „Svinefedt" fra Holbæk. Vi ser det blot ikke.

Engang vil det dog sikkert gaa op for alle, hvor elendig vor Tilværelse er, og da vil hele den arbejdende Klasse staa samlet, forstaaende, seende tilbage paa Udbytningen og dens Følger, og da vil vi alle sammen sukke og sige: „Havde vi blot vidst det — vidst i hvor høj Grad, vi blev udbyttede og ødelagte, og vidst, hvor stærke vi var — saa — ja, saa havde vi ikke fundet os i Trællelivet saa længe.

Og da vil den arbejdende Klasse fra Landet saavel som fra Byerne staa samlet *med Frigørelsen for Øje*, den vil overtage Produktionen og ordne Fordelingen, og da vil en økonomisk Tvang i Form af saa umenneskelige Lidelser være utænkelige.

— — — — — —

Vi, som har indset, at fuld klarhed og *kun* fuld Klarhed over alle Livets Forhold kan umuliggøre ødelæggende Samfundstilstande, vi hilser naturligvis med Glæde alt det, der kan bidrage til social Oplysning.

Det er saaledes glædeligt at se, at der indenfor flere Fagforeninger er dannet Diskussionsklubber, hvor Medlemmerne kommer sammen og drøfter de sociale Spørgsmaal. Her lægges Grunden til almen Forstaaelse.

Mest glædeligt er det dog, at der i Løbet af det sidste Aar har rejst sig en kraftig Tyendebevægelse Landet over, og at denne Bevægelse ikke er stivnet i blot og bar Organisationsarbejde, men derimod taget Oplysningsarbejdet op som Grundlag for Bevægelsen. En saadan Bevægelse vil faa Betydning.

Vi unge Socialister ser i disse Tidens Tegn et Led i vor egen Bevægelse. Vi byder jer Velkommen. Lad os i Forening arbejde henimod vort store Maal: *at gøre alle forstaaelig, at Opretholdelsen af den nuværende Samfundsordning er den mest umenneskelige Handling, der kan foretages.*

Jo for dette Maal er naaet, jo mindre smertefuldt vil Sukket lyde: „Hvis vi blot havde vidst det — saa—!"

Mikkel Christensen.

Tidens største

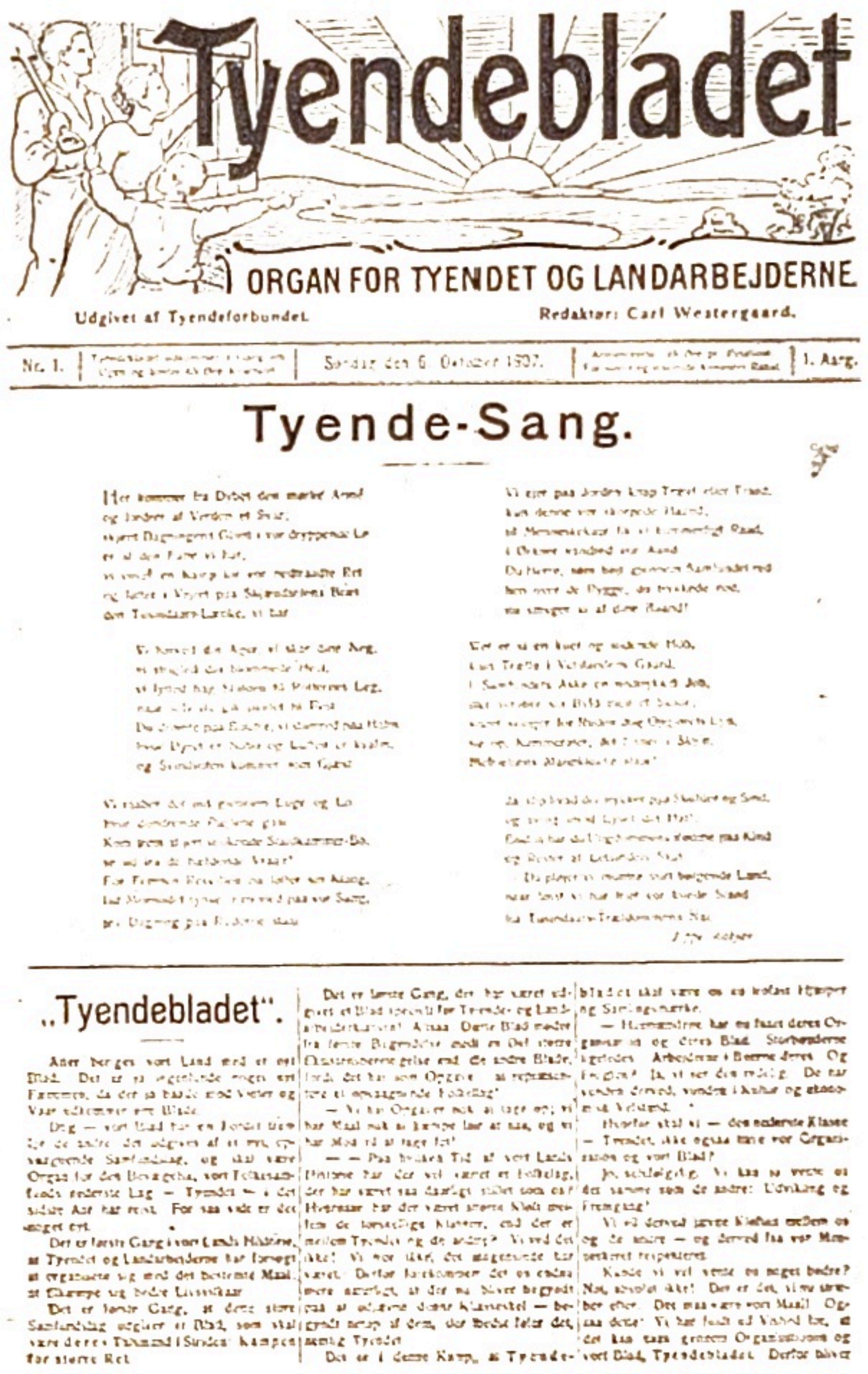

Tyendebladet

ORGAN FOR TYENDET OG LANDARBEJDERNE

Udgivet af Tyendeforbundet. Redaktør: Carl Westergaard.

Nr. 1. | 1. Aarg.

Tyende-Sang.

„Tyendebladet".

Medens meget af det, der er forbigaaende, tildrager sig Mængdens Opmærksomhed, glider ofte Tidens største Begivenheder upaaagtede hen.

Det saa i Begyndelsen ogsaa ud til, at Tyendebevægelsen skulde friste denne Skæbne. Men der blev arbejdet energisk og efter et Aars Forløb har Organisationen nu skaffet sig Afdelinger Landet over. Deres Blad, hvis første Nummer vi bringer et Billede af, udkommer 1 Gang ugentlig og er i sidste Maaned samtidig med, at det blev økonomisk sikret, udvidet til 8sidig Format.

En Støtte har det været, at Gaardmændene og grundtvigianske Højskolemænd er blevne bange og har forsøgt at modarbejde Bevægelcen. Nu findes der næppe nogen mere livskraftig Rørelse heri Landet.

At Bevægelsen er livskraftig, skyldes dog langtfra alene, at der har været arbejdet godt, og at den har haft ufornuftig Modgang. Det store er: *Det er Tyendet selv, der har rejst sig.*

Fremad paany.

Kammerater!

Saa er vort Blad da atter udkommet.

Vort Blad! — Hvad betyder ikke dette?

Vort Blad! Hvor lille og uanseligt det end er, har vi dog derigennem kunnet fremsætte vore Anskuelser og Betragtninger over Samfundsforholdene, og fremsætte dem paa en saadan Maade, at den veltilfredse Bedsteborger forskrækket har maattet gnide Søvnen af Øjnene og spørge sig selv, om han paa en Gang er bleven hensat til et eller andet barbarisk, uciviliseret Land, eller det virkelig er fra selve det lille, højt kultiverede Danmark, Motiverne til slige sociale Skildringer er hentet.

Vort Blad! Hvor ubetydeligt det end synes at være, har vi dog derigennem kunnet nedlægge en saa kraftig Protest imod Kapitalistklassens mest brutale Støtte: Militarismen, at samme Kapitalistklasse har fundet det formaalstjenligt at diktere nogle Fængselsstraffe over de formastelige Urostiftere, der vovede at kritisere en saa hellig og ukrænkelig Institution som den kristne Stats autoriserede Morderbande.

Vort Blad! Skønt bekæmpet og forfulgt er det dog i Stand til at hævde sin Stilling som Modstander af alle forældede Traditioner og Fordomme; som Tilhænger af de nyere Tanker og friere Livssyn. — Som Bekæmper af alt det mugne, det lumre, det uklare; som Bringer af en friskere Luftning, en klarere Forstaaelse. — Som en Herold for den nye Tid.

Og sandelig! Der trænges til et saadant Organ imod hele den skimlede, uselvstændige, principløse Forretningspresse, som for Øjeblikket behersker den offentlige Mening og indpoder sine Læsere en lige saa blakket og principløs Tankegang. Der mangler et friskere Pust som kan adsplitte de taagede Forestillinger om fælles Interesser og harmonisk Samarbejde i det kapitalistiske Samfund; som klart kan paavise Skellene, der skiller, og Vejene, der skal følges.

* * *

Men det er svært at kæmpe imod Strømmen.

Det er saa let at sige, hvad alle gerne vil høre, eller skrive netop det, som udtrykker de hævdvundne Anskuelser og den gængse Moral. De gamle Melodier er mere tilvante for Øret og forstaas bedre end de nye uvante, som man i den første Tid slet ikke fatter. At tage Kampen op med gamle Traditioner kræver Interesse og Energi. For at oparbejde et Blad, som har til Opgave at modarbejde alle forældede Institutioner, fordres Tid og Penge; men et Blad er en absolut Nødvendighed for at en Bevægelse overhovedet kan vinde Fremgang. Derfor maa vi arbejde med Kraft paa at støtte vort Blad; selv om Resultaterne af dette Arbejde ikke strask spores, vil det dog med Tiden bære de bedste Frugter.

De rige, de, der har Interesse af at værne om de nuværende fordummende Moralbegreber om Lov og Ret, har let ved at tilegne sig Pressens Bistand. Et lille Greb i Pengeposen er alt, hvad der behøves. Vi andre, der som unge Arbejdere har tilegnet os Forstaaelse af Socialismen, og har indset, hvilken Hindring vi ved Udbredelsen af denne Forstaaelse i Arbejderklassen møder, netop paa Grund af den statsautoriserede Kapitalistmoral, og som derfor gennem Oplysning søger at omstyrte denne Moral, maa lægge et personligt Arbejde for at opretholde det Blad, der skal være vor Kampfælle.

„Ny Tid" er et Proletarbarn og dens Tilværelse er forløbet paa ægte proletarisk Vis. Gennem Fattigdom haardt medtaget af Børnesygdomme og noget forkrøblet i Opvæksten, dog ikke mere end at den hurtig kan ranke sig igen. Og som ægte Proletarbarn vil den straks begynde at virke, og udfylde sin Plads i Samfundet som Talsmand for de unge Proletarer.

Derfor er det en fælles Pligt for os alle at støtte Bladet, at faa det udbredt blandt Arbejderne og særlig Arbejderungdommen, at skaffe det Læsere, at hjælpe det ud over de første økonomiske Vanskeligheder.

Har vi Interesse for Bladet, maa dette være os en let Sag.

Og det maa vi have! Vi maa forstaa, at et Organ er en Livsbetingelse for vor Sag, og at de Ofre der bringes til dette Blad vil komme igen med Renter.

Derfor! — Agiter for „Ny Tid".

Alfr. Nielsen.

Det knager —

Samfundet er under Krisens Tegn: Sygen, der før vel var tilstede, var en kronisk Sygdom, som man havde slaaet sig til Ro med maatte findes, og som maaske vel kunde lindres, men ikke helbredes — Sygen har nu pludselig bredt sig og optræder akut, og der er øjeblikkelig Fare for Patienten.

Men hvorledes da helbrede og hjælpe? det er Spørgsmaalet for alle de samfundsbevarende Elementer.

Det var alle Dage nemmere og taknemligere (mere profitabel) Opgave: at udraabe og anbefale Arkana- og Humbugspræparater til Lindring for menneskelige Sygdom og Elendigheder — det krævede mindre Anspændelse af Hjærnecellerne end Videnskabsmandens Arbejde, naar han med Videnskabens Sonde og fine Instrumenter undersøgte Ondet og paapegede Aarsagerne dertil: den første Betingelse for Midlerne derimod.

Samme Grund er det vel, der gør, at hvor man vender Øjet og betragter Pressen nu i disse Krisedage, ser man kun Markedsboder, hvor politiske Kvaksalvere udraaber Humbugspræparater til Brug mod Sygen: Værs'artig mine ærede Herskaber, lige og almindelig Valgret (Kvinder og Tyende det halve); i Tilgift Alderdomsforsørgelse (stor Moderation), Arbejdsløshedsunderstøttelse (fortrinsvis for Skruebrækkere, „ufordragelige" Personer ingen Adgang), værs'artig, det bedste her paa Pladsen.

— Intetsteds i den danske Presse ser man Videnskabsmandens Laboratorium, hvor Lup og Sonde benyttes til virkelig Undersøgelse af Sygens Natur. Hele den borgerlige Presse, eller rettere, hvad desværre er det samme, hele Pressen ser paa den økonomiske Krise som paa noget, man maa benytte til Reklame for sine politiske Kvaksalverrecepter.

Dog var vel næppe nogensinde Øjeblikket gunstigere for et socialistisk Oplysningsarbejde, der klarlagde den økonomiske Situation og viste, hvorledes de Faktorer, der er bestemmende i Samfundet, kun er dem, der hviler paa det økonomiske Grundlag, og hvorledes disse ogsaa er bestemmende for alle politiske Foreteelser. Det, der foregaar i Samfundet nu, er et udmærket Bevis for de socialistiske Teoriers Gyldighed.

Den kapitalistiske Periode bærer, som enhver Periode i det menneskelige Samfunds Historie, Spirerne til sin egen Ødelæggelse i sig (medens den ogsaa er Jordbund for den ny Samfundstilstand, der vil afløse den).

Kapitaltidsalderen i Grundtræk er Tendensen mod at samle al værende Kapital saa meget som muligt, for mere rationelt at anvende den til yderligere Kapitalophobning. Den „fri" Konkurrences Jagen efter Profit søger op den mindste Chance for Udbytte. Ved alle Midler gælder det at skaffe Kapital og Plads til at udnytte den. Arbejderne udbyttes direkte — endda henter Kapitalen sig ny Kapital ved yderligere at lokke en Del af Arbejdernes Fortjeneste til sig, idet man giver dem en vis Del i Udbyttet (Eks. Fagforeningers, Sygekassers, Enkeltmands Indskud i Sparekasser, hvorfra disse Kapitaler igen gennem Banker anvendes til direkte Udbytning).

Hele dette vilde Ridt for at skaffe Kapital og dermed Udbytte anspændes til det yderste, ej alene af Storkapitalen, men hidlokkede af Profiten, styrter alle de middelstillede til og vil være med for muligt at naa op i Storkapitalisternes Rækker, og de vover sig ind paa Spekulationer, mens andre af de Kapitalbesiddende nøjes med det mindre Udbytte, der til Gengæld mere sikkert naas gennem Sparekasser eller Creditforeninger.

Anspændelsen af Kapitalen bliver da saa stærk, at det pludselig brister. Tilsyneladende en Tilfældighed faar det hele til at ryste; den forsigtige Kapital trækkes tilbage; de, der spekulerer i Krise og Nedgang, skyder til, og vi er da midt inde i Krisen, i dette Øjeblik med de stærkeste ydre Kendetegn som Bankkrach, saa stærke, at de Storspekulanter og Storbanker der muligt havde Interesse af de mindre Kapitalisters Undergang, selv mærker Grunden ryste under dem. Men Resultatet af Krisen bliver de mellemstilledes og Smaakapitalens Undergang og end stærkere Koncentrering af Kapitalen. Og endda kommer dertil for Storkapitalen den Fordel, at Arbejdernes Kaar bliver forværrede ved den større Arbejdsløshed: en endnu større Reservearmé er for Haanden, som Trudsel og Modvægt mod de arbejdendes Fordringer.

Erfaringsmæssigt kommer man da til at give de socialistiske Teorier Ret, og man vil se, hvorledes disse stadig tilbagevendende Kriser bliver alvorligere og hyppigere, og vi faar da have Grund til at mene, at man alt nu kan se den Udgang, den kapitalistiske Tidsalder vil tage.

Thi medens de „gode" Aars mindre elendige Kaar for Størstedelen af Arbejderne virker som en Hæmsko for deres sociale Oplysning, saaledes at de lader sig lokke til at bruges af de samfundsbevarende Interesser netop til Styrkelse af det bestaaende, f. Eks. ved at nære Interesse og lulle sig ind i Drømme med Hensyn til Resultaterne af Rigsdagsvirksomheden, der dog af Underklassen bør betragtes som et af Overklassens Forsvarsmidler, saa vil modsat de daarlige Tiders Tryk mod Arbejderklassens økonomiske Stilling virke til større Klarsyn og til Forstaaelsen af tidligere Kampmidlers Uhensigtsmæssighed, og Trykket vil føles saa meget stærkere, jo mere de mange enkelte bliver deres virkelige Tilstand bevidst.

Udvikles da Arbejdernes forskellige Organisationer i Takt med Tidens Krav, til Erstatning for det bestaaende Systems Produktions- og Fordelingsmaade, til Overtagelse af disse Funktioner, naar Kapitaliststaten udspiller sin Rolle, da vil vi ogsaa se Arbejderne forstaaende følge med, og jo hyppigere det nuværende Samfunds Kriser og Rystelser kommer, med økonomisk fordærvede Kaar for Underklassen, jo mindre vil de da fæste Lid til borgerlige Partiers og Blades Synsmaader, men forlange klare og vejledende socialistiske Udredninger af Tidens Spørgsmaal — det eneste for Arbejderklassen eksisterende — den sociale Kamp.

Og de vil ikke, som nu, nøjes med Tidsskriftets enlige og kun lidet udtømmende Artikler

Alb.

„En Stump af ingenting".

Arbejderungdommens stigende Forstaaelse af de sociale Forhold har i de senere Aar fremkaldt betydelig Misfornøjelse, og gennem den socialistiske Ungdomsbevægelse har denne misfornøjede Ungdom ytret sig saa truende, at samfundsbevarende Elementer nu har funden Anledning til at prøve, om det ikke var muligt at stille os tilfreds ved en lille Imødekommenhed.

De virker med Valgretten!

Mon D'Hrr. Bedsteborgere virkelig tror, at vi lader os bedrage? Mon de mener, vi har Børnesorger. Ser de ikke, at vor Misfornøjelse gaar dybere.

Vi er imod den kapitalistiske Samfundsordning og bliver ikke tilfredse, før Socialismen har sejret, d. v. s. Udbytningen er afskaffet.

Alle forlorne Goder som Valgret og lig. gør ikke Udbytningen mindre. Det er kun Stumper af intet. Og socialistiske Tilstande indføres af saadanne Stumper.

Mich.

Men, ak—!

Det var til det første Agitationsmøde, som afholdtes af Socialdemokratiet lige efter, at Kvinderne havde faaet deres kommunale Valgret. Wittmacks Lokale var overfyldt af, paa faa Undtagelser nær, en sensationslysten Skare af Døgnfluer, Theatardukker, spidsnæsede Sippenipper og oppustede, torskegloende, fiwe o clock The Damer, hele dette Slæng, der tropper op, saasnart de vejrer noget pikant, et Plus til den Gaasesludder, der er den herskende Tone i Salonerne. Amatørmundkæmperne assisterede af en professionel, begyndte at udfolde deres Lyder og Dyder oppe fra Talerstolen, aplauderede paa det ivrigste af „Publikum". Et og andet Slagord fandt Sangbund blandt dem dernede. Kæftkampen kunde føres videre blandt de „hæderlige" Kvinder, Betingelsen for at være med til at forandre det bestaaende.

— Det første vellykkede Møde for Kvindevalgrettens praktiske Føren-ud-i Livet var endt.

Valgretskvinder alias Bourgeosikvinder alias Arbejderkvindernes Fjender trippede hjem til Theen med Thevrøvlet.

Storkøbenhavn begyndte at svøbe Aftenkaaben om sit graa Lacaronskrog.

En Deling Gæs var under Latter og Løgren i Færd med at tage Afsked; der gik noget forbi dem — noget ligegyldigt. Det var en Kvinde. En svag Rødme lagde en Smule Kulør i de visne kantede Træk, idet hun gik forbi; et sky Blik strejfede de „fine Damer"; saa dukkede hun det trætte Hoved ned mod det indfaldne Bryst og skuttede sig videre. — Der var hun — hende jeg skulde have set derinde — begære, kræve, tage.

Men, ak! hvor ussel!

Fred. Em.

Fortjenstmedaljen i Guld.

Hans Majestæt Kongen har allernaadigst behaget at tildele Generalsekretær i „Kristelig Forening for unge Mænd" cand. theol. Olfert Ricard Fortjenstmedaljen i Guld med Tilladelse til at bære samme.

Hvor det glæder mig.

Nu har man Gang paa Gang set den Medalje blive tildelt saa den ene, saa den anden Nullitet paa det offentlige Livs Keglebane, uden at vedkommende har gjort andet end at være et skikkeligt Fjols alle sine Dage.

Det er meningsløst.

Man skal ikke have Fortjensmedaljen, uden naar man virkelig har gjort sig fortjent som Samfundsstøtte, som Afstiver for Kapitalismens vaklende Trone. Ellers bliver Medaljen bare et latterligt Legetøj, som sandelig meget passende kan forhandles af Bandagist Saabye, sammen med Brokbaand og Navlebandager og sligt.

Denne Gang er der Mening i Dekorationen, derfor glæder det mig, at Ricard har faaet Medaljen.

Her er endelig en Mand, som i Sandhed har gjort sig fortjent til den.

Ricard er en Samfundsstøtte af Rang, han alene er ligesaa meget værd som flere hundrede Politibetjente.

Hvormange ungdommelige Sjæle har kristelige Ungdomsbevægelse ikke forgiftet og fordummet?

Hvormange Hjem er ikke i Tidens Løb blevet prisgivet den Halleluja-Stemning, som udstraaler fra Gothersgade 115.

Tænk dig engang en eller anden ung Arbejder. Han maa slide fra Morgen til Aften, og faar ikke Tid at udfolde sine Evner og Anlæg. Han ser sine Kammerater slide, og en vis dæmrende Klassebevidsthed begynder at røre sig hos ham; faar den Tid at udvikle sig, kan han engang blive et nyttigt Led i Arbejderklassens Befrielseskamp.

Men nej. En skønne Dag falder han i Kløerne paa Ricard eller en anden af K. F. U. M.s Fordummelsesprædikanter, og saa — farvel Klassebevidsthed, farvel Udvikling og Oplysning.

Fra den Dag af hedder det ikke længer Solidaritet, Kammeratskab, Menneskeret; han er nu et viljeløst Redskab i Udbytningens Tjeneste. Nøjsomhed og Uselvstændighed er Grundtonerne i hans fortsatte Eksistens, og han er og bliver en frafalden, en Hindring for Arbejderklassens Frigørelse.

Det er K. F. U. M.s Opgave at skabe saa mange som muligt af den Slags Offerlam. K. F. U. M. er Foreningens Kælenavn, og det skal altsaa oversættes „Kristelig Forening for unge Mænd". Det Navn siges i Grunden ingenting, man gjorde bedre i at oversætte det „Kapitalistisk Fordummelsesanstalt for unormale Mandfolk", det lyder maaske nok ikke saa pænt, men til Gengæld vilde det heller ikke saa let give Anledning til Misforstaaelser.

Prøv engang at lære dem at kende, stakkels forskruede unge Mennesker fra K. F. U. M.

Gaa til deres Møder, der vil du se den menneskelige Idioti naa sit Toppunkt.

Gaa derhen med den Beslutning ikke at lade sig forblinde, men at bruge din Forstand og din Jagttagelsesevne under samtlige Ceremonier, saa vil du forstaa os som kæmper mod det Vanvid, og den Fordummelse, som har sin Rod i Kristendommen. Og saa vil du gaa derfra med Hadets Ild i dit Hjerte, Hadet mod det Samfund, der benytter saadanne Midler i Undertrykkelsens Tjeneste, og Hadet mod den Gud, det Fantasifoster, som de kristne paastaar skal sidde inde med Magten og Æren i Evighed — Amen.

Religionen er en Privatsag. Bevaret, det er enhver Anskuelse, men den er tillige en Samfundssag af stor Betydning.

Den er en mægtig Hindring for Frihed og Fremskridt, og den er en glimrende Støtte for det kapitalistiske Samfund, der bygger paa Arbejderens Dumhed og Uselvstændighed.

Derfor er det lærerigt, naar Generalsekretæren i K. F. U. M. faar Fortjenstmedaljen.

Ricard er en Hædersmand, en Samfundsstøtte, han skal ha' Medaljen.

Gu' skal han saa!

Gerhard.

Arvtageren.

Det er ofte sagt, at vi skal berede os saaledes, at vi kan blive værdige Arvtagere efter vore Fædre. Lad os da betragte, hvori vor Arv bestaar. Vi fik i Arv et urgammelt, indgroet Had til Overklassen og det System, som denne opretholder. Et Had, der — tidligt fremstaaet og baaret ned gennem Tiderne — er blevet stærkere og stærkere, saa at det i vore Dage er blevet sat i System i de Arbejderorganisationer, der nu tæller Millioner, og som vokser Dag for Dag.

Had! Denne Følelse, der er blevet næret og baaret frem af Sultens Svøbe, af Haan og Ringeagt, saavel som af Arbejdsløshed og Elendighed, har sat sin Frugt i Sammenslutningen af Proletarerne Verden over. Vi forstod ikke vor Barndom, naar vor Fader forekom os haard og kold, hvad der foraarsagede denne Haardhed og Kulde, men Tiden har aabnet vort Øje derfor. Hvorledes skulde selv en Fader kunne omfatte sine Børn med den rette Kærlighed, naar Børneflokken for ham var en Forbandelse i Stedet for en Velsignelse. For hvert et nyt Skud, der skød frem paa Stammen, betød det nogles Savn flere, et endnu strengere Arbejde, og betød, at han maatte dukke Nakken endnu dybere og taale en endnu mere hundsk Optræden af sine Udbyttere. Hensynet til de mange Munde,

der skulde mættes, krævede dette. Derfor er det forstaaeligt, at Sindet blev haardt og bittert, der avledes Had, og hvor denne Følelse hersker, kan ømme Følelser ikke trives. Derfor fik vi Arv et hadefuldt Sind. Og denne Arv forpligter. Vi fik en Forpligtelse til at tænde Hadets ilnende Glød i de Proletar-Hjem, hvor denne Lidenskab endnu ikke er blusset frem. Vi maa skabe en Hadets Armé, for hvis Angreb Troner maa styrte i Grus, og hvor de kapitalistiske Vampyrer forsvinder i Hadets slugende Malstrøm.

Had! Det er en Lidenskab, som de fleste skammer sig ved at besidde. Men der maa komme en Tid, hvor Proletarerne aabent vedkender sig denne. En Tid, hvor Raabet lyder mod Overklassen: Vi hader nerEder, fordi I — trods de fyldte Kornmagasiner — lod os mangle Brødet til os selv og vore Børn; trods de vældige Klædemagasiner maatte vi gaa med luvslidte Klæder, medens vore Børn blev Svæklinge, fordi vi ikke kunde skærme dem mod Kulden, og trods de store ubeboede Kaserner og Slotte, Palæer, som kunde rumme mange Mennesker, maatte mangen fattig Stymper vandre om uden Husrum, fordi I manglede Hjerterum. Mange maatte ængstelig søge Ly for Vinternattens Kulde, frygtende Retfærdighedens (?) Vogtere; thi det er strafbart at være fattig. For dette og meget mere hader vi Eder.

Hører I Fodslget af den store Hadets Armé, som dreves af Indignationen, storme frem for at hidskaffe Retfærdighed. Vær derfor med i Arbejdet for at formere denne Hadets Armé. Lad kun denne Følelse være vor Drivkraft, og lad den smitte saa mange af vore Klassefæller som muligt. Da kommer der vel en Dag, hvor Forældrene kan se paa deres Børn med Glæde og omfatte dem med Kærlighed, og da har vi røgtet vor Arv som det sig hør og bør.

Søren Hansen.

Kongressen.

Som det blev vedtaget paa Kongressen i 1907 afholder Forbundet atter Kongres i 1908. Skønt der kun er gaaet et Aar siden sidste Kongres, er det sikkert en Nødvendighed, idet de andre Kongresser udelukkende har beskæftiget sig med Fastsættelse af vort Program, vore Opgaver, men i Aar bliver vor Taktik det Spørgsmaal, der vil optage Kongressens Arbejde.

Kongressen er Stedet, hvor vi holder Rast, ser tilbage og lægger Planer for Vejen, der ligger for, det Sted, hvor Bevægelsens Opgaver og Midlerne til Realisation af disse fastslaas.

I det sidste Aar har vor Antimilitaristiske Agitation atter været det Led i vor Kamp, der har præget Arbejdet udadtil, vore Angreb paa Militarismen har ramt, som de skulde, saa sikkert, at det bestaaende Samfunds Forsvarere gennem Autoriteterne har maattet gribe til det Vaaben at idømme os Fængselsstraffe for — som de i deres Naivitet tror — at kunne ødelægge vor Sag. Men som det er gaaet før, gaar det ogsaa i Fremtiden: for hver een Autoriteterne sætter i Fængsel træder 10 andre ind i vore Rækker til Kamp mod Militarismen.

Det sidste Aar har sikkert sat dybe Spor i vor Bevægelse; thi i denne Tid har vi næsten udelukkende koncentreret os om det indre Arbejde. Ude i Afdelingerne er der lagt et stort Oplysningsarbejde for Dygtiggørelse af Medlemmerne, Bevægelsens Opgaver er taget op til Drøftelse blandt disse, og som Resultatet af disse foreligger der til Kongressen Resolutioner, som skulde danne Grundlag for Bevægelsens fremtidige Arbejdsmaade — Resolutioner, der udtaler en bestemt Taktik for vort Arbejde til Realisation af de Opgaver, vi har sat os.

Til Kongressen foreligger ogsaa Forslag om, at Forbundet nedsætter et Literaturudvalg, hvis Opgave det skal være at udsende socialistiske Skrifter, saaledes at vi ogsaa derigennem kan udsprede Oplysning om Arbejdernes Stilling i Klassekampen.

Selv om det ude i Offentligheden er slaaet fast, hvad vor Stilling er, og hvad vi vil, har det sikkert sin store Betydning, at vi i vor Henvendelse til Offentligheden og i vor Agitation har et Program at lægge frem — et Program, der klart og kort gør Rede for Bevægelsens Stilling og Opgaver, derfor: benyt Tiden, indtil Kongressen til at diskutere og uddybe de Resolutioner, der er foreslaaet til Vedtagelse paa Kongressen, saaledes at det maa staa klart for de Kongresdelegerede, hvorledes vor Stilling i Arbejderbevægelsen skal være og hvilke Arbejdsmaader, der skal benyttes.

Som det vil ses bliver det vigtige Spørgsmaal, der skal behandles paa Kongressen — Spørgsmaal, som sikkert vil have stor Betydning for vor Bevægelses Fremtid, derfor — tag Stilling.

Kongressen afholdes den 16. og 17. April 1908 i København i Forsamlingsbygningen, Rømersgade 22 (den lille Sal). Mødet begynder Kl. 10 Form.

Medlemmer af „Socialistisk Ungdomsforbund" kan faa Adgang til at overvære Kongressens Forhandlinger mod Forevisning af Medlemskort.

Nærmere angaaende Kongressen vil blive meddelt Afdelingerne pr. Cirkulære.

Jul. Frederiksen.

Vor Bevægelse.

—o—

Kbhvn. Centralafdl. Formand: Edv. Adelørn, Frejasgade 14 4. L.

Kbhvn. Afd. V. Formand: Ch. Christensen, Dannebrogsgade 43 4. V.

Kbhvn. Afdl. C. Formand: Victor Nielsen, Baggesensgade 34 3. N.

Helsingør Afdl. Formand: Anth. Larsen, Brøndstræde 27.

Vassingerød Afdl. Formand: Vald. Jensen. Høveltsvang pr. Lillerød.

Glostrup Afdl. Formand: Chr. Christensen, Fabriksvej, Glostrup.

Taastrup Afdl. Formand: Emil Christensen, Mejeriet „Korskilde" pr. Taastrup.

Roskilde Afdl. Formand: Elna Bjarnholt, Clermontegade 27.

Herfølge Afdl. Formand: Søren Hansen, Herfølge pr. Køge.

Aarhus Afdl. Formand: Heinr. Hansen, Sjællandsgade 132.

Thisted Afdl. Formand: Axel Jensen, Thorsgade 3

Socialistisk Ungdomsforbund. Formand: Jul Frederiksen, Guldborgvej 19, 4. F.

„Ny Tid"s Ekspedition. Forretningsfører: Alfr. Nielsen, Blaagaardsgade 16 D. St. N.

„Ny Tid"s Redaktion. Adresse: Blaagaards Plads 12 3. v.

Til

„Socialistisk Ungdomsforbund"s antimilitaristiske Agitation i 1907.

har vi modtaget nedenstaaende Bidrag:

Bygningsnedkernes Fagforening	25,00
Formernes Fagforening	20,00
Trælagerarbejdernes Fagforening	25,00
Kurvemagernes Fagforening	5,00
Murarbejdsmændenes Fagforening	100,00
Fabriksarbejdernes Forbund	10,00
Toldbodarbejdernes Fagforening	10,00
Skotøjsarbejdernes Fagf. Ordrup	10,00
Hattearbejdernes Forbund, Brede Afdl.	5,00
Smede og Maskinarbejdernes Fagforening Frederiksværk	10,00
Jærnbanearbejdernes Fagforening Afd. M.	10,00
Hustømrernes faglige Afdeling	50,00
Formernes Fagforening, Frederikshavn	5,00
Smede og Maskinarbejdernes Fagforening Frederikshavn	15,00
Lohgarvernes Fagforening, Roskilde	4,00
Skotøjsarbejdernes Fagforening af 1873	25,00
Ialt Kr.	329,00

Til

Den antimilitaristiske Agitation i 1908

har vi foreløbig modtaget nedenstaaende Bidrag:

Lager og Pakhusarbejdernes Fagforening af 13 Maj 1890	25,00
Støberi-Maskin og Skibsarbejdernes Fællesforbund	25,00
Formernes Fagforening, Glostrup	5,00
Bygningssnedkernes Fagforening	25,00
Glasværksarbejdernes Forbund, Hellerup Afdl.	10,00
Oliemøllernes Fagforening	10,00
Trælagerarbejdernes Fagforening	10,00
Kurvemagernes Fagforening	10,00
Hvidgarvernes Fagforening, Kbhv.	5,00
„ „ Odense	5,00
Skotøjsarbejdernes Fagforening, Aarhus	5,00
„ „ Hadsten	3,00
Elektrikernes Fagforening	10,00
Murarbejdsmændenes Fagforening	100,00
Formernes Fagforening, Nakskov	5,00
Arbejdsmændenes Fagforening, Slagelse	5,00
„ „ Glostrup	25,00
Hattemagernes Fagforening,	10,00
Kedel- og Maskinpassernes Fagforening Aalborg	5,00
Smede- og Makinarbejdernes Fagforen., Aarhus	25,00
Malernes Fagforening, Aarhus	20,00
Ialt Kr.	343,00

Ovenstaaende Fagforeninger bringer vi herved vor Tak.

For „Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark".

Jul. Frederiksen.

„Klassekampen".

Socialistisk Pjece.

Faas hos

Alb. Jørgensen,

Øster Fasanvej 27 3.

Koster 25 Øre.

„Tyende-Spørgsmaalet".

Udgivet af Tyendeforbundet.

Koster 50 Øre.

Faas Fredenstorv 5,

Aarhus.

Tyendebladet.

Organ for Tyendet og Landarbejdere.

Støt Bladet

ved

Abonnement og Avertering.

Udgivet af
Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark.
Redaktion:
J. Back og *Mikkel Christensen* (sidstnævnte ansvarshavende).
Trykt hos C. Winther, Pustervig 6.